

Devět dní v žaláři byla
 beze všeho pokrma,
 jsúc tak veľmi zmučena,
 Kristem zlčena.
 Kdýž ji před súdci vediechu
 jakžto zaře vschodiechu
 pékností tváre jejje,
 té pékné róže.
 Spatřiv to súdce nemilý,
 velice se podivi
 dievčičemu zdraví.

Počet s ní sladce mluvití,
 Istivě chtě jí přelstítí,
 by se modlám modlila
 i v ně věřila.

Otpovědě ctiná Dorota:
 „Věřím já v Jezu Krista,
 s ním se budu kochati
 na věčné věky.“

Zarřav pohan velmi lítý,
 kázal tvář její zbití
 i hlavu stietí.

Kdýž dievka na smrt kráćieše,
 Theofilus zasmiev se,
 zemský písař, k ní vece:

„Kam to jítí chceš?“

„Do zahrádky do rozkošné,
 v niež ovoce rozličné,
 jablka, kvietie a róže
 budu česati,

radujíc se s chotém svým,
 Jezu Kristem nebeským,
 po němž vždy túžím.“

Theofilus špílně vece:

„Pošliž mi sem ovoce,
 ješto roste v zahráďce
 tvého panice!“

Slibivši jemu poslati,
 počet snažně prositi
 Boha za ty, ktož jejje
 pomnie umučenie,
 byť nebyli otlučeni
 ot nebeské radosti
 ti, ktož slúžie jje.

Uslyše v tom hlas nebeský:

„Pojdíž ke mně, choti má,
 ve všem jsi uslyšána,
 zač si prosila.“

Kdýž pod meč hlavy nachýli,
 zjevít se jje v tu chvíli
 dětátko velmi pékné,
 nachem oděné,
 nesa v košíčku ovoce,
 tři jablka a tři róže
 února měsiece.

Jehožto snažně poprosi
 řkác: „Nes to Theofilovi,
 jemužto bez meškánie
 zděj to poselstvie!“
 Kdýž dietě do sieni vkročí,
 v niež Theofil psal listy,